

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/8/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3517209329
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3517209329.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej žalobcov: 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. C. E., D. F. G. XXX/XX, štátny občan SR; 2/ H. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. C. E., D. F. G. XXX/XX, štátny občan SR, obaja zastúpení Združením na ochranu práv občana - AVES, so sídlom Bratislava, Jána Poničana 9, IČO: 50 252 151, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia a vo výške 1.695,88 eur a zaplatenie finančného zadostučinenia vo výške 1.000,- eur, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 7. novembra 2023, č.k. NM-4Csp/4/2017-449, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch II., III., IV. a V. p
o t v r d z u j e .

Vo výroku VII. o trovách konania rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi 1/ trovy konania v rozsahu 48,54 %.

Vo výroku VIII. o trovách konania rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni 2/ trovy konania v rozsahu 95,88 % .

Žalovanému proti žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania n
e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie o nároku žalobkyne 2/ na vydanie bezdôvodného obohatenia v časti o zaplatenie 50,- eur zastavil, výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 1.171,25 eur s 5 % -ným ročným úrokom z omeškania od 02.08.2018 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom III. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 2/ sumu 1.674,63 eur s 5 % -ným ročným úrokom z omeškania od 02.08.2018 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom IV. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ primerané finančné zadostučinenie vo výške 750,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom V. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 2/ primerané finančné zadostučinenie vo výške 700,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom VI. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, výrokom VII. uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi 1/ trovy konania v rozsahu 69 % a výrokom VIII. uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobkyni 2/ trovy konania v rozsahu 97 %. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 37 ods. 1, § 39, § 40 ods. 1, § 43a ods. 1, § 43c ods. 1, § 44 ods. 1, § 44 ods. 2, § 46 ods. 1, § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. f/, g/, i/, j/, k/, o/, y/, § 11 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu uzatvorenia

zmlúv, § 497 Obchodného zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že žalobcovia 1/ a 2/ (ďalej len „žalobcovia“) sa v konaní podanou žalobou pôvodne domáhali zaplatenia sumy 1.695,88 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 29.11.2017 do zaplatenia; zaplatenia finančného zadostučinenia vo výške 1.000,- eur a náhrady trov konania. V priebehu konania žalobcovia žalobu so súhlasom súdu viackrát zmenili. V konečnom dôsledku sa od 06.07.2023 domáhali, aby žalovaný zaplatil žalobcovi 1/ sumu 1.836,78 eur a žalobkyni 2/ sumu 1.724,63 eur v oboch prípadoch spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 13.12.2017 do zaplatenia a zároveň, aby zaplatil žalobcovi 1/ finančné zadostučinenie v sume 750,- eur a žalobkyni 2/ finančné zadostučinenie v sume 700,- eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia a nahradil trovy konania (uznesením súdu prvej inštancie č.k. NM-4Csp/4/2017-435 zo dňa 11.07.2023, právoplatným dňa 27.08.2023). Žalobkyňa 2/ podaním zo dňa 17.07.2020 vzala žalobu späť v časti o zaplatenie 50,- eur. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca 1/ spísal s finančným agentom konajúcim v mene žalovaného žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru / zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500016470 a žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru / zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500016474 dňa 15.10.2012 (ďalej len „žiadosti/zmluvu o revolvingovom úvere“), na základe ktorých v oboch prípadoch žiadal o poskytnutie úveru za podmienok uvedených žalobcom 1/ v čl. 5 žiadostí/ zmlúv. Súčasťou úverovej zmluvy č. 8500016470 bola Rozhodcovská zmluva č. 8500016470 a úverovej zmluvy č. 8500016474 Rozhodcovská zmluva č. 8500016474, pričom bol vydaný Rozhodcovský rozsudok sp. zn. 871/06/15 zo dňa 16.12.2015 (právoplatný dňa 18.06.2016 a vykonateľný dňa 22.06.2016). Ďalej mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca 1/ uzatvoril s finančným agentom konajúcim v mene žalovaného žiadosť/zmluvu o revolvingovom úvere č. 8400049839 dňa 21.11.2012, na základe ktorej žiadal o poskytnutie úveru za podmienok uvedených žalobcom 1/ v čl. 5 žiadosti/zmluvy. Súčasťou úverovej zmluvy č. 8400049839 bola aj Rozhodcovská zmluva č. 8400049839, pričom bol vydaný Rozhodcovský rozsudok sp. zn. 984/06/15 zo dňa 17.12.2015 (právoplatný dňa 18.06.2016 a vykonateľný dňa 22.06.2016). Súd prvej inštancie mal za preukázané, že dňa 06.11.2012 viazaný finančný agent konajúci v mene žalovaného so žalobkyňou 2/ spísal žiadosť/zmluvu o revolvingovom úvere č. 8400048805, ktorým žiadala o poskytnutie úveru za podmienok uvedených v čl. 5 žiadosti/zmluvy. Súčasťou úverovej zmluvy č. 8400048805 bola Rozhodcovská zmluva č. 8400048805, pričom bol vydaný Rozhodcovský rozsudok sp. zn. 805/06/15 zo dňa 11.12.2015 (právoplatný dňa 24.05.2016 a vykonateľný dňa 28.05.2016). V súvislosti s touto zmluvou žalovaný voči žalobkyni 2/ realizoval v období od 09/2015 do 08/2017 zrážky zo mzdy v celkovej výške 1.200,- eur (50,- eur/mesačne) u jej zamestnávateľa Vertiv Slovakia, a.s., a to na základe Dohody o zrážkach zo mzdy. Uvedený zamestnávateľ žalovanému z toho vyplatil sumu 1.150,- eur a 50,- eur dňa 13.09.2017 vyplatil žalobkyni 2/ (na základe uznesenia Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 6Csp/123/2017-57 zo dňa 16.08.2017) (č.l. 259, 267). Súd prvej inštancie vzťah strán konania posúdil ako záväzok zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorý okrem režimu § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka podlieha režimu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení platnom v čase podpisu týchto zmlúv. Vo vzťahu k tomuto nároku žalobcov si žalovaný uplatnil námietku premlčania. Súd prvej inštancie aplikoval na daný prípad závery z rozhodnutí NS SR zo dňa 28.09.2021 sp. zn. 5Cdo 29/2021 a 7 Cdo 268/2021 zo dňa 28.02.2022, v zmysle ktorých vyplynulo, že na právo spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy bolo v prejednávanej veci potrebné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu (bez potreby preukazovania úmyslu na strane veriteľa). Pokiaľ išlo o určenie začiatku plynutia subjektívnej 2- ročnej premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, ktoré je bezúročné a bez poplatkov, je podstatná skutočná vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemá (nemal) plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve. Nebolo sporné, že žalobcovia vedomosť o tom, že nemali plniť splátky spotrebiteľských úverov získali až dňa 29.11.2017 od ich právneho zástupcu. Keďže žaloba bola podaná dňa 14.12.2017, nárok žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia tak nebolo možné považovať za premlčaný. Ďalej z predložených žiadostí/zmlúv o revolvingovom úvere bolo zrejmé, že žiadosti/zmluvy č. 8500016470 a č. 8500016474 žalobca 1/ ako dlžník podpísal dňa 15.10.2012 a žalovaný ako veriteľ dňa 16.10.2012 a žiadosť č. 8400049839 žalobca 1/ ako dlžník podpísal dňa 21.11.2012 a žalovaný ako veriteľ dňa 23.11.2012. Žalobkyňa 1/ ako dlžníčka podpísala žiadosť/zmluvu č. 8400048805 dňa 06.11.2012 a žalovaný ako veriteľ ju podpísal dňa 08.11.2012. Úmyslom zmluvných strán bolo uzavrieť individuálne špecifikované zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorých mal žalovaný poskytnúť žalobcom revolvingové úvery každý vo výške 1.500,- eur za podmienok uvedených v článku 6. uvedených žiadostí/zmlúv. Uviedol, že v čase podpisania žiadostí/zmlúv žalobcami bol vypísaný len čl. 5, ktorý sa týkal údajov o požadovanom revolvingovom úvere v EUR uvedených Zmlúv

(v zátvorke poznámka vyplňte). V čase podpisu každej žiadosti/zmluvy žalobcami táto neobsahovala vyplnený čl. 6. zmluvy, ktorý obsahuje údaje o obligatórnych náležitostiach zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch (tento bol do každej žiadosti/zmluvy dopísaný neskôr). Súd prvej inštancie uvedený posúdil ako návrh zmluvy o spotrebiteľskom úvere predložený žalobcom veriteľovi (žalovanému). Mal za preukázané, že žalovaný však návrh žalobcov neakceptoval v plnom rozsahu, pretože do zmlúv (v pôvodne nevyplnenom bode 6) doplnil najmä v časti RPMN údaje odlišné a doplnil aj údaj o ročnej sadzbe úroku z omeškania vo výške 8,75 % a taktiež vystavil ku každej žiadosti/zmluve Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkov - Zmluva o revolvingovom úvere, ktoré obsahovalo ďalšie podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere (napr. dátum splatnosti prvej splátky úveru, dátum splatnosti poslednej splátky úveru atď.). Žalovaný všetky návrhy úverových zmlúv predložené žalobcami odmietol a tým im zároveň predložil nový návrh zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý si však pre svoju platnosť vyžadoval na znak prijatia podpis žalobcov, k čomu však podľa predložených dôkazov nedošlo. V dôsledku absencie konsenzu (zhodného prejavu vôle) o celom obsahu zmluvy, nemohlo medzi zmluvnými stranami dôjsť k platnému uzatvoreniu predložených zmlúv podľa § 44 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Ďalej súd prvej inštancie zhrnul, že zo žiadostí ani obsahu návrhov zmlúv žalobcov nevyplývala doba trvania zmluvy ani termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru ani platne dojednaná RPMN. Súd prvej inštancie predmetné zmluvy posúdil podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ v spojení s § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročné a bez poplatkov. V ďalšom sa súd prvej inštancie zaoberal dohodnutou ročnou úrokovou sadzbou, ktorá bola v zmluvách uvedená vo výške 70,01 % ročne. Priemerná RPMN v tomto období dosahovala 45,60 - 46,35 %, pričom dohodnutý zmluvný úrok za úver nedosahoval dvojnásobok takto stanovenej priemernej RPMN. V tom čase platilo ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka podľa ktorého, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. V tomto prípade súd prvej inštancie dohodnutú výšku úroku 70,01 % ročne považoval za neprimerane vysokú, najmä ak v danom období v roku 2012 pri nových obchodoch sa úrokové sadzby pri spotrebiteľských úveroch, ktoré mali byť splatné od jedného do piatich rokov, pohybovali okolo 11,5 % ročne, teda dohodnutá úroková sadzba tak šesťkrát prekračovala priemernú úrokovú mieru vyžadovanú v danom období bankami za obdobné spotrebiteľské úvery. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj článkom 8 žiadosti/zmluvy s názvom dohoda o poskytnutí služby vo forme odkladu troch po sebe nasledujúcich splátok úveru. Túto dohodu o poskytnutí služby včlenenú do zmluvného formulára napriek tej skutočnosti, že sa žalobcovia pod ňu osobitne podpísali, považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Považoval v rozpore s dobrými mravmi, aby odmena za to, že veriteľ umožní dlžníkovi odklad troch splátok v celkovej výške 241,11 eur za sumu 215,75 eur s tým, že by sa mali tieto tri splátky zaplatiť po splatení ostatných splátok podľa posledného platného splátkového kalendára. Z obsahu dohody nevyplýva otázka vrátenia odplaty v prípade, že možnosť odkladu splátok dlžník nevyužije a bez toho, aby žalobcovia vôbec o takéto právo požiadali, sa o túto sumu znížil ich nárok na poskytnutie úveru, nakoľko pohľadávka žalobcov na poskytnutie schváleného úveru bola započítaná proti pohľadávke veriteľa, teda žalovaného na zaplatenie sumy 215,75 eur titulom odplaty za uvedenú službu. V danom prípade žalobcovia nemali možnosť dobrovoľného výberu tejto služby, pretože táto bola súčasťou vopred pripravenej formulárovej zmluvy. Na jej inkorporovanie do textu zmluvy priamo odkazoval článok 7 zmluvného formulára. Súd prvej inštancie preto dospel k presvedčeniu, že aj dohoda o poskytnutí služby zakomponovaná do čl. 8 žiadosti/zmluvy je neplatná a to z dôvodu § 39 Občianskeho zákonníka i § 9 ods. 7 zákona o spotrebiteľských úveroch. Nakoľko súd prvej inštancie dospel k záveru o absolútnej neplatnosti všetkých predložených Zmlúv o revolvingovom úvere č. 8500016470, č. 8500016474, č. 8400049839 a č. 8400048805, možno za neplatné považovať aj všetky akcesorické záväzky na tieto zmluvy nadväzujúce, a to dohodu o zrážkach zo mzdy a iných príjmov zo dňa 08.11.2012. Podľa súdu prvej inštancie za platné právne úkony nebolo možné považovať ani predložené Rozhodcovské zmluvy č. 8500016470, č. 8500016474, č. 8400049839 a č. 8400048805 uzatvorené rovnakého dňa ako zmluvy o úvere s rovnakým číslom z dôvodu, že nebolo zo strany žalovaného v skutočnosti preukázané ich individuálne dojednanie medzi žalovaným a žalobcami. Rovnako prostriedky získané na úkor žalobcu 1/ v rozsahu 3 x 215,75 eur a žalobkyne 2/ v rozsahu 215,75 eur, titulom neplatne dohodnutej odmeny za poskytnutie služby podľa článku 8. žiadosti/zmluvy sú prostriedkami získanými z neplatného právneho úkonu. Zvyšné čiastky, ktoré žalovaný od oboch žalobcov získal nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov, považoval za plnenie z neplatného právneho úkonu, resp. mohli byť posúdené aj ako plnenie bez právneho dôvodu v prípade, ak by predmetné úverové vzťahy boli posúdené ako platné, avšak bezúročné a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch pre absenciu vyššie uvádzaných podstatných náležitostí

zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ išlo o vrátenie bezdôvodného obohatenia považoval za potrebné uviesť, že povinnosťou žalovaného bolo vrátiť žalobcovi 1/ bezdôvodné obohatenie zo žiadosti/zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500016470 vo výške 645,58 eur (celkovo žalovanému uhradil 1.929,83 - 1.284,25 žalovaný poskytol); na základe žiadosti/zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500016474 vo výške 353,26 eur (1.637,51- 1.284,25); na základe žiadosti/zmluvy o revolvingovom úvere č. 8400049839 vo výške 172,41 eur (1.456,66-1.284,25). Celkovo tak žalobca 1/ zaplatil žalovanému o 1.171,25 eur viac, než bol v skutočnosti povinný, preto bol žalovaný k zaplateniu tejto sumy zaviazaný. Žalobca 1/ sa však domáhal zaplatenia sumy vo výške 1.836,78 eur, t.j. o 667,53 eur viac. Súd prvej inštancie žalobu v tejto časti zamietol. Súd prvej inštancie nemal totiž vykonanými dôkazmi za preukázané, že žalobca 1/ na úverovú zmluvu č. 8400049839 vykonal splátky až v rozsahu 1.491,60 eur, pretože z karty klienta na č.i. 30 vyplynuli úhrady len v rozsahu 1.456,66 eur a v prípade zmluvy č. 8500016474 nebolo žalovaným v rámci exekúcie prijaté poistné plnenie vo výške 615,53 eur. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie žalobu v tejto prevyšujúcej časti zamietol. Z titulu bezdôvodného obohatenia bolo povinnosťou žalovaného vrátiť žalobkyni 2/ na základe žiadosti/zmluvy o revolvingovom úvere č. 8400048805 sumu vo výške 524,63 eur (1.808,88- 1.284,25). Následne žalovaný realizoval voči nej v období od 09/2015 do 08/2017 zrážky zo mzdy v celkovej výške 1.150,- eur. Zrážky zo mzdy boli vykonané v celkovej výške 1.200,- eur, avšak podľa vyjadrenia zamestnávateľa, sumu 50,- eur nepoukázal žalovanému, ale vrátil ju dňa 13.09.2017 žalobkyni 2/. Celkovo tak žalobkyňa 2/ zaplatila žalovanému o 1.674,63 eur viac, než bola v skutočnosti povinná. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie žalobkyni 2/ priznal žalovaný nárok v tejto časti. Nakoľko sa však žalobkyňa 2/ podanou žalobou domáhala priznania sumy až vo výške 1.724,63 eur, t.j. o 50,- eur vyššej, súd prvej inštancie žalobu v tejto časti zamietol. Žalobcovia sa ďalej domáhali úroku z omeškania vo výške 5 % od 29.11.2017 do zaplatenia. Súd prvej inštancie vyhovel žalobcom len v časti zaplatenia úrokov z omeškania z dlžnej sumy vo výške 5 % od 29.11.2017, t.j. odo dňa, kedy sa dozvedeli o vzniku bezdôvodného obohatenia. Žalobcovia nepreukázali, že by pred podaním žaloby na súd vyzvali žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia (ústne/písomne). Prvou preukázateľnou výzvou žalobcov určenou žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia bola až žaloba, ktorá bola žalovanému doručená dňa 01.08.2018. Žalovaný mohol prvýkrát splatiť dlh dňa 01.08.2018 a až dňom 02.08.2018 sa dostal do omeškania s jeho úhradou. Súd prvej inštancie od tohto momentu žalobcom proti žalovanému priznal právo na úroky z omeškania a vo zvyšku uplatneného nároku na úroky z omeškania žalobu ako nedôvodnú zamietol. Pri rozhodovaní o nároku na primerané finančné zadosťučinenie súd prvej inštancie postupoval podľa ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Súd prvej inštancie pri posudzovaní nároku na primerané finančné zadosťučinenie zobrať do úvahy najmä tie skutočnosti, že žalovaný ako veriteľ opakovane poskytoval žalobcom úvery za veľmi nevýhodných podmienok s vysokou úrokovou sadzbou cca 70 % p.a., napriek ich neschopnosti svoje záväzky splácať. Navyše úvery žalovaný žalobcom ani neposkytoval v plnej výške 1.500,- eur (započítal odmenu vo výške 215,75 eur za služby odkladu splátok). Na ťarchu žalovaného veriteľa vyznieva samotný kontraktálny proces úverovej zmluvy vykazujúci závažné nedostatky vedúce k absolútnej neplatnosti resp. minimálne k bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetných úverových zmlúv. Napriek existencii týchto skutočností žalovaný veriteľ efektívne využíval, resp. zneužíval rozhodcovské konanie, inicioval vykonávanie zrážok zo mzdy a iných príjmov žalobkyne 2/, ktorými získal cez jej zamestnávateľa sumu 1.150,- eur. Žalovaný priviedol žalobcov do takej situácie, že boli nútení iniciovať viacero súdnych konaní, aby sa domohli ochrany vlastných práv. Vzhľadom na mimoriadne neetický a nemorálny prístup žalovaného k žalobcom ako dlžníkom v rámci úverových vzťahov uvedených vyššie, dospel k záveru, že žalobcami požadované nároky na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 750,- eur (za 3 úverové zmluvy á 250,- eur) v prospech žalobcu 1/ a vo výške 700,- eur v prospech žalobkyne 2/ bol plne dôvodný. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobca 1/ bol v konaní procesne úspešný v rozsahu 63 % pokiaľ šlo o jeho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia (domáhal sa sumy 1.836,78 eur, pričom mu súd priznal sumu 1.171,25 eur) a procesne neúspešný bol v rozsahu 37 %. Žalobca 1/ bol zároveň úspešný v rozsahu 100 % pokiaľ ide o jeho nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Čistý procesný úspech žalobcu 1/ tak súd vypočítal v rozsahu 69 %. Žalobkyňa 2/ bola v konaní procesne úspešná v rozsahu 97 % pokiaľ ide o jej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia (domáhala sa sumy 1.724,63 eur, pričom jej súd priznal sumu 1.674,63 eur) a procesne neúspešná bola v rozsahu 3 %. Žalobkyňa 2/ bola zároveň úspešná v rozsahu 100 % pokiaľ ide o jej nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Čistý procesný úspech žalobkyne 2/ tak súd vypočítal v rozsahu 97 %.

2. Proti rozsudku vo výroku II., III., IV., V. a v súvisiacom výroku VII. a VIII. o nároku na náhradu trov konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok

súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v napadnutej časti zamietne a prizná mu náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania. Dôvodil tým, že nesprávnosť záverov súdu prvej inštancie sa týka údaju o RPMN z dôvodu, že tento údaj nie je predmetom dohody a teda sa nedá ani navrhnúť a prijať (alebo neprijať) v zmysle § 43a Občianskeho zákonníka a nasl. Namietal, že z napádaného rozsudku nevyplýva ani označenie právnej normy, ani odkaz na žiadny právny záver, podľa ktorého hodnota RPMN sa dojednáva. Podľa žalovaného odôvodnenie rozsudku v tejto časti nemá oporu v žiadnom zákone a je vecne nepreskúmateľné. Navyše ani samotný zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v žiadnom ustanovení neuvádza, že RPMN je výsledkom dohody zmluvných strán. Zákonná úprava definuje RPMN ako údaj vypočítaný spôsobom určeným zákonom. Zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľskom úvere určuje aj to, kedy sa tento údaj vypočíta (v čase uzavretia zmluvy). Ak má byť údaj o RPMN určený tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy, potom to znamená, že pri jeho určení sa vychádza z údajov, ku ktorým patrí aj dátum prvého čerpania úveru (ktorý je známy v čase uzavretia zmluvy, nie v čase kedy sa podáva žiadosť o poskytnutie úveru). Zákonná úprava určenia RPMN teda nielen svojím textom (v podobe spojenia „vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere“), ale aj spôsobom jeho určenia (viď údaje, ktoré sú rozhodujúce pre určenie RPMN) vychádza z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale určený presne stanoveným spôsobom. Svoju argumentáciu podložil uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5Co/839/2016 zo dňa 29.06.2016. Ďalej uviedol, že ak by hodnota RPMN bola podmienkou vzniku zmluvy (teda obligatórnou náležitosťou pre jej vznik), potom by ani zákonné ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. nemalo žiadny význam. Ďalej žalovaný namietal, že skúmanie údaju o konečnej splatnosti nemá oporu v žiadnom zákone. Najvyšší súd SR v rozhodnutí R 16/2022 „V zmluvách o spotrebiteľských úveroch uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 30. apríla 2018 nie je potrebné uvádzať presný termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.“ Preto súd prvej inštancie ohľadne údaju o dobe trvania zmluvy dospel k predčasnemu a nesprávnemu záveru. Poukázal na ust. článku 9., bod 9.1. zmluvných dojednaní každej zmluvy o revolvingovom úvere, z ktorého vyplýva, že „zmluva sa uzatvára na dobu neurčitú.“ Zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13. zmluvy jej neoddeliteľnou súčasťou, ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy o revolvingovom úvere uvedené v článku 7. zmluvných dojednaní. Uvedené závery vyplynuli aj z rozhodnutia Krajského súdu v Nitre, č.k. 25Co/62/2019, Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 25Co/2/2019. Podľa žalovaného napadnuté rozhodnutie je nezákonné aj pre porušenie ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Žalovaný ďalej namietal, že z napadnutého rozsudku nevyplýva, prečo sa s ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka nevyporiadal, hoci išlo o jeho ex offo povinnosť. Podľa žalovaného súd prvej inštancie v konaní nevychádzal ani z odplaty obvyklej na finančnom trhu v čase uzavretia, a ani nemal preukázané jej podstatné prevýšenie. Priemerná úroková sadzba bánk nie je obvyklou odplatom na finančnom trhu. Za podstatné prevýšenie sa pritom považuje také, ktoré je viac ako o 25 %. V tomto smere odkázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 14Co/1016/2014. Dôvodil, že súd prvej inštancie sa vôbec nevyporiadal s procesnou obranou žalovaného, a to s predložením konkrétnych záznamov o kontrolách vykonávaných Slovenskou obchodnou inšpekciou, v rámci kontrolnej činnosti príslušného štátneho orgánu, ktorým bola konštatovaná správnosť údajov uvedených v zmluvách a zachovanie všetkých náležitostí. Namietal, že súd prvej inštancie posúdil námietku premlčania nesprávne, mal vychádzať z trojročnej objektívnej lehoty. Nestotožnil sa s priznaným úrokom z omeškania od 02.08.2018 a to aj napriek tomu, že pri podaní žaloby nebola uplatnená suma 1.171,25 eur žalobcom 1/, resp. 1.674,63 eur žalobkyňou 2/. Namietal zásadný rozpor medzi výrokom a odôvodnením, pretože v odôvodnení súd prvej inštancie odkazuje na začiatok doby priznania úroku z omeškania od podania žaloby na súd. Keďže v podanej žalobe nebola uplatnená suma 1.171,25 eur žalobcom 1/, resp. suma 1.674,63 eur žalobcom 2/, potom sa žalovaný dňa 02.08.2018 nemohol dostať s nimi do omeškania. Za predčasné považoval aj závery súdu prvej inštancie o priznaní finančného zadostučinenia. Trval na tom, že predpokladom na jeho priznanie je právoplatné rozhodnutie o porušení práva spotrebiteľa, čo dňa 07.11.2023 pri vyhlásení napádaného rozhodnutia splnené nebolo. Súčasne súd odôvodnil výšku zadostučinenia spôsobom, ktorý ani nezodpovedá povahe nároku (ktorý je náhradou imateriálnej ujmy), nezodpovedá ani vykonanému dokazovaniu (tvrdiac, že žalovaný zhoršoval situáciu žalobcov poskytnutím úverov, čo v konaní nebolo preukázané a ani tvrdené). Podľa žalovaného žalobcovia si svoje povinnosti riadne neplnili, pričom k omeškaniu žalobcu so splácaním jednotlivých splátok úveru dochádzalo opakovane. V napadnutom rozsudku nebolo uvedené, prečo súd prvej inštancie takto

podstatnú skutočnosť prehliadol a k postaveniu spotrebiteľov pristupuje tým spôsobom, že porušovanie zmluvy je vlastne povolené a aprobované preto, lebo ide o spotrebiteľov.

3. Žalobcovia sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadrili.

4. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku zák. č. 160/2015 Z. z. (ďalej len „CSP“) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebný v napadnutej časti – (výrok II., III., IV., V.) v zmysle § 387 ods.1 CSP ako vecne správny potvrdiť a v súvisiacom výroku o trovách konania (výrok VII. a VIII.) podľa § 388 CSP zmeniť.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie nebol odvolateľom spochybnený vo výroku I., ktorým konanie o nároku žalobkyne 2/ na vydanie bezdôvodného obohatenia v časti o zaplatenie 50,- eur zastavil a vo výroku VI., ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. V týchto výrokoch rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a odvolací súd sa ich nedotýkal.

6. V posudzovanej veci súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím výrokom II., uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 1.171,25 eur s 5 % -ným ročným úrokom z omeškania od 02.08.2018 do zaplatenia a výrokom III. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 2/ sumu 1.674,63 eur s 5 % -ným ročným úrokom z omeškania od 02.08.2018 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku titulom bezdôvodného obohatenia. Výrokom IV. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 750,- eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia a výrokom V. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 2/ sumu 700,- eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom VII. o trovách konania medzi stranami sporu rozhodol tak, že uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi 1/ trovy konania v rozsahu 69 % a výrokom VIII. uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobkyni 2/ trovy konania v rozsahu 97 %.

7. Žalovaný v odvolaní namietal vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie dôvodiac tým, že toto je založené na nesprávnych (predčasných) skutkových a právnych záveroch v jeho napadnutých častiach, čím uplatňuje naplnenie odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie).

8. Nesprávny skutkový záver - odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosť, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

9. Nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

10. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalovaného vyhodnotil odvolací súd ako čiastočne opodstatnené, spôsobilé privediť v prospech neho priaznivejšie (zmeňujúce) rozhodnutie odvolacieho súdu.

11. Predovšetkým odvolací súd vo vzťahu k vecným odvolacím námietkam žalovaného produkovaných v odvolacom konaní uvádza, že v zásade celá ich prevažná ťažisková časť už bola predmetom posudzovania súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia.

12. Nad rámec uvedeného vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd dodáva:

13. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia svoj záver o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného vo vzťahu k žalobcom, okrem absolútnej neplatnosti predmetných zmlúv pre absenciu zhodného prejavuje vôle ohľadne celého obsahu zmlúv jej zmluvnými stranami založil aj na závere o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov (správnosť ktorého rovnako odvolaním namieta žalovaný), z dôvodu absencie obligatórnej náležitosti predmetných zmlúv, a to doby trvania zmluvy (termínu konečnej splatnosti úveru) predpísanej ust. § 9 ods.2 písm. f/ zákona č. 129/2010Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmlúv (do 31.12.2012) s poukazom na to, že zmluvné strany sa nedohodli na dobe trvania zmlúv ani termíne konečnej splatnosti revolvingových úverov.

14. Žalovaný namieta nesprávnosť a predčasnosť záverov súdu prvej inštancie v časti skúmania údaju o konečnej splatnosti z dôvodu, že každá zmluva obsahuje aj zmluvné dojednania ktoré sú jej neoddeliteľnou súčasťou. Podľa žalovaného z ust. článku 9., bod 9.1. zmluvných dojednaní každej zmluvy o revolvingovom úvere vyplýva, že „zmluva sa uzatvára na dobu neurčitú.“

15. Podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia úverových zmlúv (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> musí obsahovať údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zákon teda striktné, jasné, zrozumiteľné a bez pochyb vyžadoval, aby termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru obsahovala zmluva o spotrebiteľskom úvere. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. je kogentným ustanovením neprípúšťajúcim možnosť iného dojednania účastníkmi zmluvy.

16. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak
a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,
b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

17. Odvolací súd konštatuje, že ak zákon nestanovil inú kvantifikáciu (počet „nedostatkov“ zmluvy) pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti podľa § 11 zákona č. 129/2010 Z. z., potom pre uvedený záver postačuje porušenie zákona i len v jednom prípade.

18. Žalovaný v podanom odvolaní namietal, že zmluva o revolvingovom úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie revolvingového úver/ zmluva o revolvingovom úvere, zmluvnými dojednaniami, ako aj prílohami tvoriacimi súčasť zmluvy o revolvingovom úvere uvedené v článku 7. zmluvných dojednaní (napr. Oznámenie o schválení úveru dlžníkovi). Treba zdôrazniť, že samotné žiadosti/zmluvy neobsahujú údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľských úverov, umožňujúci spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať tento termín. Súčasťou žiadostí /zmlúv o revolvingovom úvere boli aj oznámenia veriteľa o schválení úverov dlžníkovi, ktoré sú súčasťou zmluvy v zmysle čl. 7 ods.7.1 zmluvných dojednaní, ktoré obsahovali dátum splatnosti poslednej splátky. Je síce pravdou, že tento údaj bol uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi (v prípade všetkých žiadostí/ zmlúv žalobcov), ktoré však boli vyhotovené až po podpísaní žiadosti žalobcami, a to v prípade žiadosti/zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500016470 a žiadosti/zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500016474 podpísanej žalobcom 1/ dňa 15.10.2012 a žalovaným dňa 16.10.2012; žiadosti/zmluvy o revolvingovom úvere č. 8400049839 podpísanej žalobcom 1/ dňa 21.11.2012 a žalovaným dňa 23.11.2012; žiadosti/zmluvy o revolvingovom úvere č. 8400048805 podpísanej žalobkyňou 2/ dňa 06.11.2012 a žalovaným dňa 08.11.2012. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobcovia podpísali žiadosti/zmluvy ešte skôr, pričom v čase, kedy žalobcovia žiadosti/zmluvy

podpisovali, nemali vedomosť o tom, ako je stanovená splatnosť poslednej splátky úverov (tieto údaje boli následne uvedené až v oznámení o schválení úveru dlžníkovi). Údaj o konečnej splatnosti úveru nemožno odvodzovať od termínov jednotlivých splátok, od splatnosti prvej a poslednej splátky a od počtu splátok, ale spotrebiteľ musí už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť kedy, ktorým dňom dôjde ku konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (bližšie napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/465/2015 zo dňa 29.01.2016, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/1546/2014 zo dňa 22.10.2015). Na uvedenom závere nič nemení ani „Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi“. Oznámenie veriteľa o schválení úveru nemožno považovať za odstránenie prípadných nedostatkov v obsahu zmluvy. Oznámenie o schválení úveru dlžníkovi je jednostranný právny úkon žalobcu, pričom Zmluva o revolvingovom úvere je podpísaná tak veriteľom ako i dlžníkom, teda právne relevantné je to, čo je uvedené v zmluve ako dvojstrannom prejave vôle oboch účastníkov. Predmetné oznámenie má len charakter informácie veriteľa o schválenom spotrebiteľskom úvere adresovanej dlžníkovi, a nie je súčasťou návrhu alebo akceptácie návrhu zo strany navrhovateľa, teda nie je súčasťou zmluvy o úvere z dôvodu, že táto bola uzatvorená v súlade s čl. 13 žiadosti/zmluvy o revolvingovom úvere riadnym vyplnením a následným podpisom tejto žiadosti/zmluvy všetkými zúčastnenými stranami.

19. Za splnenie povinnosti uviesť údaj o konečnej splatnosti úveru je možné považovať len prípad, kedy má spotrebiteľ vedomosť o údajoch uvedených v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v čase, kedy zmluvu na znak súhlasu podpisuje a vyjadruje vôľu byť ňou viazaný. Skutočnosť, že pri revolvingovom úvere nie sú striktné dané podmienky počas jeho trvania a v priebehu času môže prísť k ich zmene, nemení nič na tom, že spotrebiteľ by mal byť v čase uzavretia zmluvy s dodávateľom informovaný o tom, kedy bude konečná splatnosť úveru za podmienok, aké boli dohodnuté. Uvedené platí aj za situácie, že v tomto prípade išlo o revolvingový úver, pretože aj takémuto úveru možno priradiť a uviesť v zmluve indikatívnu informáciu o konečnej splatnosti úveru, ktorý by mohol spočívať v modelovaní úplného čerpania revolvingového úveru.

20. Odvolací súd poznamenáva, že jednou z obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase ich uzatvorenia je aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Odvolací súd sa preto v plnej miere stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že úvery, ktoré žalovaný poskytol žalobcom, sú bezúročné a bez poplatkov, keďže úverové zmluvy neobsahujú všetky náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch.

21. Odvolací súd sa v ďalšom zaoberal vznesenou námietkou premlčania žalovaným, s ktorou sa podľa žalovaného prvoinštančný súd nesprávne vysporiadal, keď prípadne mal aplikovať 3-ročnú objektívnu lehotu, a nie 10-ročnú lehotou dôvodiť, že žalobca si uplatňuje vydanie bezdôvodného obohatenia nie z neprijateľných zmluvných podmienok uvedených v úverových zmluvách, ale z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí. Podľa žalovaného rozsudky Súdneho dvora nie sú na daný prípad aplikovateľné.

22. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

23. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za 3 roky a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

24. Nedôvodne žalovaný namieta, že konajúci súd sa nesprávne vysporiadal s uplatnenou námietkou premlčania na celú žalobcami uplatnenú výšku bezdôvodného obohatenia v 3-ročnej objektívnej premlčacej lehote. I napriek vyššie uvedenému záveru však odvolací súd považoval za potrebné uviesť vo vzťahu k argumentácii žalovaného, že k aplikácii ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka z hľadiska dĺžky premlčacej doby sa vyjadril Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutiach vo veci sp. zn. 7Cdo268/2021 a sp.zn. 5Cdo 29/2021 uverejnených v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 2/2022, pod č. 14. a 15. V nich dovolací súd zdôraznil, že analogická aplikácia desaťročnej objektívnej premlčacej doby súdmi Slovenskej republiky pri práve spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107ods. 2 Občianskeho zákonníka) získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je právnym dôsledkom prednosti

rozsudku Súdneho dvora EÚ, č. C-485/19 zo dňa 22.04.2021 v právnom poriadku Slovenskej republiky. V predmetných rozhodnutiach Súdny dvor EU konštatoval, že zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave stanovujúcej, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady č. 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice č. 2008/48/ES sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu. Preto v prípade žaloby spotrebiteľov (tu žalobcov) o vydanie bezdôvodného obohatenia, majúcej základ v tom, že žalovaný ako dodávateľ v rozpore so zákonnou úpravou neuviedol v zmluvách o revolvingových úveroch obligatórnu náležitosť zmluvy (nesprávny údaj o RPMN, termín konečnej splatnosti úveru), čo malo za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverov, pričom do zmluvných formulárov včlenil neprijateľnú zmluvnú podmienku v podobe služby vo forme odkladu troch po sebe nasledujúcich splátok úveru (Dohodu o poskytnutí služby) za poplatok 215,75 eur, ktorú so žalobcami individuálne nedojednal, platí desaťročná všeobecná premlčacia doba v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bez nutnosti žalobcov preukazovať, že veriteľ úmyselne porušil jeho práva ako spotrebiteľa.

25. Pokiaľ žalovaný namietal, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nie sú zdôvodnené zákonné dôvody o neuzavretí oboch zmlúv o revolvingovom úvere, odvolací súd sa s touto námietkou nestotožňuje. K správne právne záveru o absolútnej neplatnosti predložených úverových zmlúv dospel súd prvej inštancie v bode 63. až 65. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, keď posúdil, že nebolo preukázané reálne dosiahnutie konsenzu o celom obsahu predmetných zmlúv medzi žalobcami ako dlžníkmi a žalovaným ako veriteľom, pričom svoje rozhodnutie v tejto časti podrobne odôvodnil s poukazom na všetky zákonné ustanovenia naň dopadajúce (§ 44 ods.1 a 2 OZ a ostatné citované ustanovenia).

26. Neobstojí ani námietka žalovaného, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s procesnou obranou žalovaného, keď predloženým záznamom o kontrolách vykonávaných Slovenskou obchodnou inšpekciou i vo vzťahu k zákonu č. 258/2001 Z.z., a aj vo vzťahu k zákonu č. 129/2010 Z.z. bolo v rámci kontrolnej činnosti príslušného štátneho orgánu konštatovaná správnosť údajov uvedených v zmluvách a zachovanie všetkých náležitostí. Odpoveď na kontrolu zo dňa 31.05.2011 (viď na č.l. 382), ktorú vypracoval Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, nie je pre prvoinštančný (ani odvolací) súd ani pre daný prípad právne záväzná, keďže ide len o poskytnuté stanovisko (inšpekčný záznam) ku kontrole predložených piatich námatkovo vybraných zmlúv o revolvingovom úvere, ktorých súčasťou o.i. boli Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere. Okrem uvedeného má odvolací súd potrebu uviesť, že pre určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, závisí výlučne od posúdenia a rozhodnutia súdu.

27. Na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia nemá vplyv ani odvolacia námietka žalovaného v časti výroku II. a III. o úroku z omeškania od 02.08.2018 (od podania žaloby na súd) do zaplata, v ktorých vzhladol zásadný rozpor medzi výrokom a odôvodnením napadnutého rozhodnutia, keďže pri podaní žaloby nebola žalobcom 1/ uplatnená suma vo výške 1.171,25 eur a žalobkyňou 2/ suma vo výške 1.674,63 eur. V tomto odvolací súd poukázal na to, že z vykonaného dokazovania bolo za preukázané, že žalobca 1/ sa podanou žalobou domáhal priznania sumy až vo výške 1.836,78 eur a žalobkyňa 2/ až sumy 1.724,63 eur obaja titulom bezdôvodného obohatenia. Nebolo rozporované, že žalobca 1/ žalovanému zaplatil celkovo o 1.171,25 viac, ako bol v skutočnosti povinný a žalobkyňa 2/ žalovaného zaplatila o 1.674,63 viac, ako bola v skutočnosti povinná. Preto súd prvej inštancie žalobu v tejto prevyšujúcej časti nárokov žalobcov ako nepreukázanú zamietol. Z vyššie uvedených dôvodov sa preto odvolací súd nestotožnil s odvolacou argumentáciou žalovaného.

28. V konečnom dôsledku zostávajúcou časťou odvolacích námietok žalovaný spochybňuje správnosť priznania finančného zadostučinenia vo výške 750,- eur pre žalobcu 1/ a vo výške 700,- eur pre žalobkyňu 2/ ťažiskovo namietajúc, že nebolo právoplatne rozhodnuté o porušení práv na ťarchu žalobcov zo strany žalovaného.

29. Ani v tomto smere nebolo možné jeho námietku vyhodnotiť ako dôvodnú. Nad rámec toho, že s teoretickými východiskami, vo svetle ktorých správne okolnosti danej veci vo vzťahu k tomuto nároku

posudzoval súd prvej inštancie a ktoré vyplývajú z bodov 82-89 odôvodnenia jeho rozhodnutia, s ktorými sa odvolací súd identifikuje a v podrobnostiach na tieto odkazuje, odvolací súd uvádza:

30. Uvedený nárok žalobcov má pôvod v ustanovení § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktoré upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Jeho cieľom je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Pri výklade § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. treba akcentovať, že zákonodarca formuloval uvedené ustanovenie tak, že ak porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu (bez toho, aby ujma nastala alebo čo len hrozila, postačuje spôsobilosť porušenia práva alebo povinnosti viesť k ujme spotrebiteľa), tak základ nároku - právo na finančné zadosťučinenie je dané. Súdna prax pri rozhodovaní o jeho základe a výške akcentuje, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Podľa názoru odvolacieho súdu všetky vyššie uvedené funkcie primeraného finančného zadosťučinenia súdom prvej inštancie priznaný nárok v tomto smere spĺňa. Nemožno pochybovať o tom, že práve v tomto konaní bolo zistené porušenie práv žalobcov ako spotrebiteľov, keď si žalovaný ako dodávateľ nespĺnil, resp. porušil svoju zákonnú povinnosť vo vzťahu k obsahovým náležitostiam zmlúv, čo malo za následok úspech žalobcov vo vzťahu k ich nárokom, keď napadnutým rozsudkom bolo súčasne rozhodnuté o nároku žalobcu 1/ na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.171,25 eur s prísl. od žalovaného a o nároku žalobkyne 2/ na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.674,63 eur spolu s prísl., pričom nemožno tiež pochybovať, že porušenie tejto povinnosti bolo spôsobilé privodiť tomuto ujmu v podobe finančnej zaťaženia pri nedôvodne preplatených úveroch. Pokiaľ ide o výšku priznaného primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 750,- eur pre žalobcu 1/ a vo výške 700,- eur pre žalobkyňu 2/, odvolací súd poukazuje na to, že za majetkovú ujmu spotrebiteľa je možné považovať obmedzenie jeho komfortu vo všetkých oblastiach života, najmä však obmedzenie vo finančnej sfére vzniknuté nedôvodnými platbami žalobcu ako spotrebiteľa v prospech žalovaného ako dodávateľa. Keďže právny predpis výšku primeraného finančného zadosťučinenia nestanovuje, určenie jeho výšky realizuje na základe voľnej úvahy súd. Niet pochyb o tom, že nemôže ísť o svojvôľu súdu a výška finančného zadosťučinenia musí byť primeraná okolnostiam konkrétnej veci. Súd prvej inštancie vysvetlil, aké kritériá považoval za rozhodné pre ustálenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia, a ktoré skutočnosti pri tom zohľadnil, a po zhodnotení všetkých týchto okolností dospel k záveru, že primeraným pre žalobcov je finančné zadosťučinenie vo výške určenej vo výrokoch napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd nevzhladol v postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení a posudzovaní výšky finančného zadosťučinenia žiadne pochybenie vytykané žalovaným. Prvoinštančný súd svoje myšlienkové postupy a úvahy riadne odôvodnil a skutkový stav zistený súdom prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania je podľa názoru odvolacieho súdu dostatočným podkladom pre vyslovenie záveru o opodstatnenosti výšky primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 750,- eur, ako aj výške 700,- eur, ktoré je povinný žalovaný zaplatiť žalobcom. Nemožno pochybovať, že aj v každej ďalšej veci priznanie takéhoto nároku len môže zakladať predpoklad upustenia od takéhoto konania, pričom rozhodne takýto nárok (a už vôbec v priznanej výške 750,- eur a 700,- eur) nie je spôsobilý k záveru, že má slúžiť na obohatenie spotrebiteľa, či nedôvodné poškodenie dodávateľa. Tento je primeraný okolnostiam aj správaniu dodávateľa.

31. Dôvodom pre zmeňujúce rozhodnutie odvolacieho súdu možno vzhliadnuť v závislom výroku o trovách konania (výrok VII. a VIII.).

32. Pokiaľ sa žalobca 1/ podanou žalobou domáhal zaplata sumy 1.836,78 eur s prísl. a finančného zadosťučinenia vo výške 750,- eur, pričom jeho žalobe bolo vyhovené vo výške 1.171,25 eur a bolo mu priznané aj finančné zadosťučinenie v plnej sume 750,- eur, t. j. v celkovej výške 1.921,25 eur, úspech žalobcu tak predstavuje 74,27 % zo žalovanej sumy a neúspech 25,73 % zo žalovanej sumy. Miera úspechu predstavuje rozdiel pomerných úspechov. Po odpočítaní úspechu žalobcu 1/ od úspechu žalovaného 74,27 % -25,73 % zostane pomerný nárok žalobcu 1/ na náhradu trov, teda

čistý úspech žalobcu 1/ vo výške 48,54 % , a nie vo výške 69 % ako rozhodol súd prvej inštancie. V prípade žalobkyne 2/, táto sa podanou žalobou domáhala zaplattenia sumy 1.724,63 eur s prís. a finančného zadosťučinenia vo výške 700,- eur, pričom jej žalobe bolo vyhovené vo výške 1.674,63 eur a bolo jej priznané aj finančné zadosťučinenie v plnej sume 700,- eur, t. j. v celkovej výške 2.374,63 eur, úspech žalobkyne 2/ tak predstavuje 97,94 % zo žalovanej sumy a neúspech 2,06 % zo žalovanej sumy. Po odpočítaní úspechu žalobkyne 2/ od úspechu žalovaného 97,94 % - 2,06 % zostane pomerný nárok žalobkyne 2/ na náhradu trov, teda čistý úspech žalobkyne 2/ vo výške 95,88 % , a nie vo výške 97 % ako rozhodol súd prvej inštancie.

33. Z tohto dôvodu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti – v súvisiacom výroku o trovách konania (výrok VII. a VIII.) podľa § 388 CSP zmenil tak, že výrokom VII. uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi 1/ trovy konania v rozsahu 48,54 % a výrokom VIII. uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobkyňi 2/ trovy konania v rozsahu 95,88 % a zostávajúcich častiach odvolaním vo výroku II., III., IV., V. v zmysle § 387 ods.1 CSP ako vecne správny potvrdil.

34. Podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

35. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešným žalobcom vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalovanému, ktorý úspech v odvolacom konaní nemal, nakoľko im ale v odvolacom konaní žiadne trovy preukázateľne nevznikli, odvolací súd im právo na ich náhradu nepriznal.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).